

ÖYLE BİR GÜNDEDEN SAKININ Kİ...*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyicileri ve Ak-Radyo dinleyenleri!

Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyicileri ve Ak-Radyo dinleyicileri!.. Allah'ın selâmı rahmeti üzerinize olsun... Cenâb-ı Hak dünyada, ahirette cümlenizi aziz ve bahtiyar eylesin... İzzetle, itibarla, şerefle, nimetle, devletle yaşatsın... Ahirette cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin...

Bu akşamki Kur'an-ı Kerim sohbetimizde Bakara Sûre-i Şerifesi'nin 47. ve 48. ayet-i kerimeleri üzerinde sohbetimizi yapacağız. 47. ayet-i kerimede buyruluyor ki, *bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ
عَلَيْكُمْ وَأَنْنِي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

(البقرة: ٤٧)

(*Yâ benî isrâile'zkürû ni'metiye'lletî en'amtü aleyküm ve ennî faddaltüküm ale'l-âlemîn.*)
(Bakara, 2/47)

48. ayet-i kerimede de buyruluyor ki, *bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا
يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ
وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

(البقرة: ٤٨)

(*Ve'ttekù yevmen lâ teczî nefsin an nefsin şey'en ve lâ yukbelü minhâ şefâatün ve lâ yü'hazü minhâ adlün ve lâ hüm yunsarûn.*)
(Bakara, 2/48) *Sadaka'llàhu'l-azîm.*

Daha önceki haftalarda okuduğumuz ayet-i kerimelerde, Allah- u Teâlâ Hazretleri Benî İsrâil'e hitab ediyordu. Özellikle Peygamber Efendimiz'in zamanındakilere hitab ediyordu ve Peygamber Efendimiz'e tâbî olmalarını ihtar eyliyordu. Mü'minlerle beraber olmalarını, namaz kılmalarını, ibadet etmelerini bildiriyordu.

a. İsrailoğulları'na Verilen Nimetler

Bu 47. ayet-i kerimede de Cenâb-ı Mevlâ, onların babaları üzerine, eslâfı, geçmişleri üzerine lütuflarını, nimetlerini, neler ikram ettiğini belirterek, buyuruyor ki:

(*Yâ benî isrâîl*) “Ey İsrâil'in evlâtları olan kavim, yâni yahudiler, yahudi kavmi; (*üzkürû*) hatırlayın!” *Üzkürû*, *zekere- yezkuru*'dan muhataplarına emr-i hâzır. *Üzkürû*'nun hemzesi hemze-i vasıl olduğu için, bağlandığı zaman

vaslediliyor, geçiliyor, (*Yâ benî isrâile'zkrû*) deniliyor. “Ey İsrâiloğulları, ey yahudi kavmi, hatırlayın! (*Ni'metî*) Benim nimetimi hatırlayın!” Benim diyen, Cenâb-ı Hak Teâlâ Hazretleri.

(*Elletî*) “O nimet ki, (*en'amtü aleyküm*) ben sizin üzerinize onu ihsân eylemişim, o nimeti size bahşeylemişim. Benim size bahşeylemiş olduğum nimeti hatırlayın! (*Ve ennî faddaltüküm ale'l-âlemîn*) Ve ben Azîmü'ş-şan, alemlerin Rabbi, sizi bütün alemlere tafdil etmişim; bunu hatırlayın!” diye eski kavimlere, yâni bu yahudilerin ecdadına, eslâfına, dedelerine vermiş olduğu nimetleri hatırlamaları için, Cenâb-ı Mevlâ ihtar ediyor. “Ben size nimetimi ihsân etmişim ve sizi o zamanın alemlerine tafdil etmişim.” buyuruyor.

Tabii, burada ne nimeti ikram etti?.. Bu nimetler başka ayet-i kerimelerde açıklandığı üzere, kendi aralarından peygamber seçmiş olması, onlara kitap indirmiş olmasıdır. Nitekim, Kur'an-ı Kerim'in bir başka ayet-i kerimesinde buyruluyor ki:

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ أذكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا
وَآتَيْكُمْ مَا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ

(*Ve iz kàle mûsâ li-kavmihî*) “Hani ne idi o zamanlar, hatırlayın ki, Mûsâ AS kavmine demişti ki: (*Yâ kavmi’zürû ni’meta’llâhi aleyküm*) Ey kavmim, Allah’ın sizin üzerinize lütfettiği, indirdiği nimeti unutmayın, hatırınızda tutun, hatırınızda bulundurun, hatırlayın! (*İz ceale fîküm enbiyâe*) Sizin içinizden peygamberler seçip tayin etmişti. Ne büyük şeref, içinizden peygamberler çıkıyor; onu hatırlayın! (*Ve cealeküm mülûkâ*) Sizi melikler yapmıştı. (*Ve âtâküm mâ lem yû’ti ehaden mine’l-âlemîn*) [Alemlerde hiç bir kimseye vermediğini size vermişti.]” (Mâide, 5/20)

Biliyorsunuz, tarih kitaplarında yazılıdır: Milattan önceki devirlerde Benî İsrâil birtakım hücumlara uğradı, birtakım esaretler geçirdi ama, bir devrede de düşmanlarını yendiler; Dâvud AS, Süleyman AS zamanında büyük bir devlet kurdular. Süleyman AS’ın hükümdarlığı, saltanatı dillere destandır. Ta Yemen’deki Sabâ ülkesine nasıl yayıldığı; nasıl cinlerin emrinde olduğu, hükümdarın veziri olan Asaf’ın nasıl Allah’ın sevgili bir kulu olduğu, nasıl Sabâ melikesinin tahtını kendi ülkesinden keramet yoluyla getirdikleri... Bunların hepsi büyük lütuflar.

Cenâb-ı Hak içlerinden peygamber çıkarmış, onlar o peygambere tâbî olmuşlar; ne büyük devlet, ne büyük nimet... Mûsâ AS’a kitap indirmiş, o kitabı okuyorlar, ilâhî kitap, Allah’ın kitabı; ne güzel bir durum... Sonra onlara maddî saltanat da ihsan ediyor, hükümdarlık

ihsan ediyor, esaretten kurtarıyor. Hâkim oluyorlar, hükümler oluyorlar, devlet kuruyorlar... E bunları hatırlayın! Ben sizi alemlere böylece üstün kılmıştım.

Burada tabii alemler, hangi alemlerdir?.. Her devrin alemi vardır.

كَانَ فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ فَإِنَّ لِكُلِّ زَمَانٍ عَالَمًا

(*Kâne fî zâlike'z-zemân, feinne li-küllî zemânin àlemen*) “O zamanın alemleri... Her zamanın alemleri ayrıdır.”

“Sizi tafdil etmişim, üstün kılmıştım o zamanki alemlere...” diye, o zaman için bildiriyor. Çünkü başka ayet-i kerimelerde de, daha sonraki zamanlarda onları, işledikleri günahlardan dolayı izzetten sonra zillete uğrattığını, cezâlandırıldığını; hattâ kıyamete kadar zilletin, meskenetin onların alınlarına yazılıp, boyunlarına geçirildiğini bildiriyor. Yâni bu üstün kılınmanın, o peygamberlere tâbî oldukları zamana ve Allah’a iyi kulluk ettikleri zamana mahsus olduğu kesin... Çünkü, daha sonra zillete uğramışlardır. Bir bu tarihî olaydan dolayı kesin...

b. En Hayırlı Ümmet Ümmet-i Muhammed

İkincisi de, en faziletli ümmet şüphesiz ki Ümmet-i Muhammed'dir. Bu hususta ayet-i kerimeler de var. *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:*

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَلَوْ أَمَّنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ

(آل عمران: ١١٠)

(*Küntüm hayra ümmetin*) “Siz en hayırlı ümmet oldunuz. (*Uhricet li'n-nâsi*) İnsanlar için ortaya konmuş bir nümûne, müstesnâ ümmet oldunuz. (*Te'mürûne bi'l-ma'rûfi ve tenhevne ani'l-münkeri ve tü'minûne bi'llâh*) Emr-i ma'ruf yaparsınız, nehy-i münker yaparsınız, hakkı tutarsınız, bâtılın karşısına çıkarsınız, cihad edersiniz. Şânınız, sıfatınız bu... Allah'a inanıp mü'mince işler yaparsınız. En hayırlı ümmet oldunuz.

(*Ve lev âmene ehlü'l-kitâbi*) Kendilerine daha önce kitap indirilmiş o yahudiler ve hristiyanlar, keşke İslâm'ın hak din olduğunu anlasalar ve Kur'an'a ve Hazret-i Muhammed-i Mustafâ Aleyhi's-salâtü ve's-selâm'a iman etseler; (*lekâne hayran lehüm*) onlar için hayırlı olurdu. Çünkü en hayırlı ümmet Ümmet-i Muhammed'dir.” (Al-i İmran: 110)

Peygamber SAS Efendimiz'in bu hususta hadis-i şerifleri çok fazladır. Bir tanesini zikredelim:¹

أَنْتُمْ تَوْفُونَ سَبْعِينَ أُمَّةً أَنْتُمْ خَيْرُهَا
وَأَكْرَمُهَا عَلَى اللَّهِ

(طب. ك. حم. عن حكيم بن معاوية عن أبيه)

(*Entüm tûfûne seb'îne ümmeten, entüm hayruhâ ve ekremühâ ale'llâh*) “Siz (Ümmet-i Muhammed) yetmişinci ümmet olmakla beraber, ümmetlerin en hayırlısısınız ve Allah nazarında en kıymetlisisiniz.” diye, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin çeşitli ümmetleri olduğunu, Ümmet-i Muhammed'in de bunların en hayırlısı ve Allah yanında kadr ü kıymeti en yüksek olanı olduğunu hadis-i şeriflerde, ayet-i kerimelerde bildiriyor. İleride bu (*Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâs*) ayet-i kerimesi gelince, orada inşaallah geniş bilgiler sunacağız.

Bunların Allah tarafından kendilerine ikram olunmuş nimetleri; kendilerine peygamber gönderilmesi, kitap indirilmesi ve devrin insanlarına bu suretle üstün kılınması... Bunlar mü'min çünkü... Ötekiler müşrik veya kâfir, putperest, veya sapık; bunlar mü'min... Tabii, mü'minler kâfirlerden, sapıklardan Allah indinde üstün olduğundan, o zaman üstün idiler.

Ama bu nimeti ne sebeple kazandılar; bu nimet onların elinden hangi inat ve küfür ve hatada ısrardan dolayı kaçtı?.. Bunları hatırlamaları için, bu ayet-i kerimede Allah-u Teâlâ Hazretleri hatırlatma yapıyor:

“—Ey İsrâiloğulları, sizin üzerinize bahşettiğim, gönderdiğim nimeti hatırlayın!

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.447, no:20029; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.94, no:6988; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XIX, s.419, no:1012; Hakîm ibn-i Muaviye, babasından.

Ben sizi alemlere üstün kılmıştım hani... Bak hatırlayın, mü'min olduğunuz zaman üstün oluyordunuz; hatâ ettiğiniz zaman da bütün üstünlükler elinizden gidiyordu. Gelin şimdi de iman edin!” demek.

Bu ayet-i kerimenin sonucunda, bunu dinleyenin yapacağı;

“—Haa tamam. Benim ecdadım Allah’a itaat ettiği zaman, mü'min olduğu zaman, Allah onları öteki insanlardan üstün kılmıştı. Binâen aleyh, ben de şimdi Allah’a inanayım, Allah’ın Peygamberine tâbî olayım, iyi müslüman olayım!” demek...

Böyle yapmaları, bu ayet-i kerime ile tavsiye ediliyor. Nimetler hatırlatılarak, eski güzel günler hatırlatılarak, Allah tarafından kendilerine ikaz ediliyor.

Tabii, burada neyi kesinlikle vurgulamış oluyoruz: Onların üstün ümmet kılınmaları, alemlere üstün kılınmaları, kendilerinin devrindeydi. Çünkü kendilerinden evvelki devrede de, sonraki devrede de kendilerinden üstünler vardı.

Kendilerinden evvel İbrâhim AS yaşamıştı. İbrâhim AS, Allah’ın halîli, Halîlullah İbrâhim AS... Onun kendilerinin peygamberlerinden derece cihetiyle daha üstün olduğu kesinlikle biliniyor.

Peygamber SAS Efendimiz’in ise, bütün enbiyâ ve mürselînin hepsinden daha üstün, ekrem ve eşref olduğu; Ademoğulları’nın, bütün

insanlığın seyyidi ve serveri olduğu ayet ve hadislerle sabit... Seyyid-i veled-i Âdem; (*fi'd-dünyâ ve'l-âhireh*) hem dünyada, hem ahirette böyle olduğu kesin... Kur'an'da da bu zikredilmiş bulunuyor, hadislerde de böyle bildirilmiş bulunuyor.

Demek ki, bu ayet-i kerimenin anlamı, “Sizin o devletli olduğunuz zamanları, öteki insanlardan üstün olduğunuzu hatırlayın!” demek.

c. Öyle Bir Günden Sakının ki...

Bu nimeti hatırlatmadan sonra da, 48. ayet-i kerimede ihtar ve tahrir başlıyor. Yâni, “Bak böyle yapmazsanız, sonra ahirette durumunuz iyi olmaz!” mânâsına.

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا
وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَلَا
يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

(البقرة: ٤٨)

(*Ve'ttekù yevmen lâ teczî nefsün an nefsin şey'en ve lâ yukbelü minhâ şefâatün ve lâ yühazü minhâ adlün ve lâ hüm yunsarûn.*)
(Bakara, 2/48)

(*Vettekù yevmen*) “Öyle bir günden korununuz ki, (*lâ teczî nefsün an nefsin şey'â*) bir nefsin, öteki bir nefse bir faydası, yararı olmaz.

Bir kişinin bir başka kişiye faydasının, yararının olmadığı gün geldiği zaman, başınıza gelecek felâketleri düşünün, onlardan da sakının!”

Korkun dediğine göre, sakınmak mümkün. Ama bu dünyada iken; ahirette değil, iş işten geçtikten sonra değil...

يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَىٰ يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ

(الفرقان: ٢٢)

(Yevme yeravne'l-melâikete lâ büşrâ yevmeizin li'l-mücrimîn) [Melekleri görecekları gün, günahkârlara o gün hiç bir sevinç haberi yoktur.] (Furkan, 25/22) ayet-i kerimesinde bildirildiği gibi, melekler görünüp iş işten geçtikten sonra, alâmetler zahir olduktan sonra, herkes tabii gün gibi olayları görünce, ister istemez yola gelecek ama, o yola gelmenin faydası olmayacak. Çünkü vakti geçti.

Şimdiden sakının öyle bir günden ki, bir kişinin bir kişiye bir fayda sağlaması, bir hayır sağlaması, mükâfât sağlaması, onun borcunu ödemesi mümkün olmaz.

Cezâ-yeczî-cezâen; bir şeyin karşılığını vermek demek. Yâni bu borçlu; ötekisi onun yerine, “Ben senin yerine borcunu ödeyivereyim!” dese, adam kurtulur. Alacaklı alacağını aldı mı, borçlusunun yakasını bırakır. Ama ahirette birisinin ötekisi nâmına böyle bir şeyi yapmasını, Allah kâfirler için kabul etmeyeceğini bildiriyor.

Öyle bir gün ki, kişinin başka bir kişiye borcunu ödeme hakkı, salâhiyeti olmayacak, faydası olmayacak. Yâni burada, (*Lâ yuğnî ehadün an ehadin*) “Bir kimsenin bir kimseye faydası olmayacak.” demek.

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

(فاطر: ١٨)

(*Ve lâ teziru vâziretin vizre uhrâ*) “Birisinin sorumluluğunu ötekisi yüklenemeyecek, alamayacak; ötekisini kurtaramayacak.” (Fâtır, 35/18)

لِكُلِّ امْرِيٍّ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ

(عبس: ٣٧)

(*Liküllî'mriin minhüm yevmeizin şe'nün yuğnîhi*) “O gün her kişinin, herkesin işi başından aşkın olacak. Kendisini meşgul edecek, oyalayacak bir derdi, büyük telâşı olacak, başkasına bakacak hali olmayacak.” (Abese, 80/37)

Hattâ, bu hususta en belirgin ifadeleri olan ayet-i kerime hangisi:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَأَخْشَوْا يَوْمًا

لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ

جَازٍ عَنِ وَالِدِهِ شَيْئًا

(لقمان: ٣٣)

(*Yâ eyyühe'n-nâs*) “Ey insanlar! (*İttekù rabbeküm*) Rabbinizden sakının, korkun ki, çekinin, korunun ki ceza verebilir, ahirette azabına uğrayabilirsiniz. (*Vahşev yevmen*) öyle bir günden korkun ki, (*lâ yeczî vâlidin an veledihî*) babanın evlâda bir faydası olmayacak, onun namına onun işini hallediverme durumu olmayacak; (*ve lâ mevlûdin hüve câzin an vâlidihî şey'â.*) evlâdın da babasına bir fayda sağlaması mümkün olmayacak o günden korkun!” (Lokman, 31/33)

Şimdi, bir baba evlâdını ne kadar sever?.. Bir evlât babasını ne kadar sayar?.. Hepsi de birbiri için canını verir ve müşkülünü halletmek için var gücüyle, olanca imkânını ortaya koyup çalışır. Ama ahirette babanın evlâda, evlâdın babaya faydası olmayacak demek, bu işin ne kadar ciddî olduğunu bildiriyor.

Ama bütün bunlar kimler içindir?.. Suçlu kâfirler, Allah'ın kahrına, gazabına uğrayacak kimseler içindir. Onun için, ayet-i kerimeyi doğru anlamak lâzım! Çünkü, mü'minin mü'mine faydası vardır. Mü'min evlâdın mü'min anne-babaya faydası vardır. Sâlih annenin, babanın evlâtlarına faydası vardır.

Mü'min oldu mu faydası vardır, kâfir oldu mu faydası yoktur.

Yâni, Allah'ın gazabını hak etmiş bir kimseyi, Allah'ın gazabından hiç bir başka kimse kurtaramaz.

(*Ve lâ yukbelü minhâ şefâatün*) “Şefaath kabul olmayacak o günde... Öyle bir günden sakının

ki, kimse kimsenin işini hallediverecek bir güce sahip olmayacak, onun nâmına borcunu ödeyiverecek bir durumda olmayacak. Kimseden şefaata kabul olunmayacak.” Kimler için?.. Kâfirler için. Kâfirlere şefaata de geçmeyecek.

Bunun kâfirler için olduğunu tefsir kitapları yazıyor. Niçin yazıyor?.. Çünkü, başka ayet-i kerimelerde ve hadis-i şeriflerde mü'minler için şefaatin geçerli olduğu bildiriliyor.

“—Bazı kimseler çıkıyor şefaati inkâr ediyor...”

Yarım bilgisinden inkâr ediyor. Çünkü, Kur'an-ı Kerim'i yarım bilirse insan, yarım hoca insanı dinden eder. Çünkü sakat bir laf söyler, imanını zedeler. Kendisi de mahvolur, kendisini adam sanıp dinleyeni de felâkete sürükler.

d. Mü'minler İçin Şefaata Var

Ayet-i kerimeleri tek tek mânâlandırmak, oradan bir hüküm çıkarmak yanlış olur. Çünkü başka ayet-i kerimeler vardır. Onlarla beraber düşünerek, konunun bütünlüğünü göz önünde bulundurarak konuşmak lâzım! Konunun bir tarafını alıp da, öbür tarafını söylememek yanlış olur. Bu neye benzer?.. Körlerin fili tarif etmesine benzer.

Körleri filin yanına götürmüşler. Hiç fil görmemiş, anadan doğma kör insanlar... Birisine filin hortumunu tutturmuşlar, birisine bacağına, birisine kulağına, birisine kuyruğunu...

“–Fil nasıl bir şey?” diye sormuşlar.

Herkes tuttuğu yere göre fili tarif etmiş:

“–Fil bir hortumdur.”

“–Fil bir direktir...”

Kulağını tutan;

“–Fil bir yorgan gibi yassı bir şeydir.” demiş.

Böyle fil tarifi olmaz!

Bunu niye bastırarak söylüyorum, misalle söylüyorum: Bu mesele böyle olduğu halde, muteber, ciddî, alim, fâzıl tefsir sahipleri; meselâ benim önümde bulunan tefsirin sahibi İbn-i Kesîr, hadislerle göre tefsir yapan bir ciddî alim, muteber bir kimse... Böyle büyük alimlerin sözlerine, Kur’an-ı Kerim’in ayetlerine ve hadis-i şeriflere rağmen, o Kur’an ayetlerini görmezden gelerek, o sahih hadis-i şerifleri görmezden gelerek, hiçe sayarak, bu devirde hâlâ şefaati inkâr ediyorlar.

Kim yapmış bunu tarihte?.. Mûtezile yapmış. Şimdi neo- mûtezile, yâni neo-nazizm gibi, yeni mûtezileci birtakım kimseler çıktı, “Şefaath yok!” diyorlar. Şefaath var!.. Ayete’l-Kürsî’de bile;

مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

(البقرة: ٢٥٥)

(Men ze’llezî yeşfeu indehû illâ bi-iznih)

“Onun huzurunda, onun izni olmadan, yâni Allah’ın izni olmadan kim şefaath edebilir?”

(Bakara, 2/255) buyruluyor.

Bu ne demek?.. İzni olan kimse, şefaata edecek demek. Rahmân'ın izin verdiği kimselerin şefaata olacağına dair, başka ayet-i kerimeler var. Meselâ:

يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ

(طه: ۱۰۹)

(Yevme izin lâ tenfau's-şefâatü illâ men ezine lehü'r-rahmân) [O gün Rahmân'ın izin verdiğiinden başkasının şefaati fayda vermez.] (Tâhâ, 20/109)

Sahîh-i Buhârî'de ve diğer ciddî, sahih kaynaklarda zikredilen hadis-i şerifler var. Rasûlüllah Efendimiz'in nice nice defalar, nice nice mahallerde, ahirette, yeri geldikçe nasıl nasıl ricâlar ve şefaatter edip, şefaata olacağını; ümmetin günahkârlarına nasıl şefaatter edip onları kurtaracağını; alimlerin, şehidlerin aile efradına nasıl şefaatter hakları olduğu, nasıl şefaata olacakları kesin.

Bu ayet-i kerime münâsebetiyle bu yanlışlığı beyan ediyoruz. Bu yanlış fikre bazı mezhebler girmiştir ama, bu ayetlerin bazılarını görmezliğe gelmektir, hadis-i şerifleri hiçe saymaktır. İlâhiyatta vs. de yeni bir takım kimseler de meseleyi iyi bilmedikleri için, onlara bakarak, "Herkes neyi hak etmişse onu alacak, şefaatter yoktur." gibi bir kanaate varıyorlar.

Halbuki, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki: Var!.. Kur'an-ı Kerim'in ayetleri bildiriyor ki, Allah'ın izin verdiği kimselerin şefaatter hakkı var!..

e. Kâfirler İçin Şefaât Yok

(*Ve lâ yukbelu minhâ şefaâtün*) “Kâfirler için, Allah’a bir şefaâtçi getirselerseler, bir ricacı getirselerseler bile, onların ricası, şefaati kabul olmayacak.”

Niye böyle buyruluyor?.. Çünkü, Benî İsrâil, İsrâiloğulları oldukları için, peygamber soyundan geldikleri için, “Babalarımız, dedelerimiz olan peygamberler bize şefaât eder.” diye düşünüyorlardı ama, Allah’ın emrini dinlemezler, âsî gelirler, Allah’ın peygamberini kabul etmezlerse, o zaman şefaatin fayda vermeyeceğini bildirmek için, bu ayet-i kerime onlara hitâben böyle buyuruyor.

Yâni, “Siz babalarımız, dedelerimiz, peygamberlerimiz bize şefaât ederler diye düşünüyorsunuz ama, siz Allah’ın emrini tutmayıp, âhir zaman peygamberine tâbî olmuyorsunuz. Bu durumda kâfir durumuna düşüveriyorsunuz, mü’minlikten çıkıyorsunuz, ayağınız kayıyor. Binâen aleyh, o zaman şefaâtçi sandığınız kimseler size şefaât edemez. Şefaât etse bile kabul olmaz.” denmiş oluyor. Çünkü münafıklar hakkında;

إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ

(التوبة: ٨٠)

(*In testağfir lehüm seb’îne merreten felen yağfira’llahu lehüm*) “Yetmiş defa

istiğfar eylesen dahi, Allah onları mağfiret etmeyecektir.” (Tevbe, 9/80) diye Kur’an-ı Kerim’de bildiriliyor. Çünkü onlar vazifelerini yapmamışlardır, tam iman etmemişlerdir. Bu hakikat böyle...

O bakımdan, bunlara da bir ihtar var: “Bakın öyle ümitlenmeyin, heveslenmeyin ki, bizim dedelerimiz olan sâlih kimseler, peygamberler şefaata ederler, kurtarırlar... Öyle bir şey yok, çünkü siz kâfir durumuna düşüyorsunuz.”

Zamanın peygamberini inkâr etmek, küfre düşürür. Çünkü

Hazret-i Mûsâ’yı gönderen, Hazret-i İbrâhim’i gönderen, Benî İsrâîl peygamberlerini gönderen Allah-u Teâlâ Hazretleri, zâten onlarla da ahid yapmış; zaten onların kitaplarında, Tevrat’ta da, İncil’de de bildirmiş olduğu ahir zaman peygamberine uymayı istiyor. Uymayınca da, onlar Allah’a karşı gelmiş olduklarından, kâfir durumuna düşüyorlar. O zaman şefaata onlara fayda vermez.

(*Ve lâ yukbelu minhâ şefaati*) “Onlar için bir şefaataçının şefaati kabul olmaz.

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ

(المذثر: ٤٨)

(*Femâ tenfeuhüm şefâatü’ş-şâfiîn*) “Onlara şefaataçilerin şefaati kâr etmeyecek, fayda vermeyecek.” (Müddessir, 74/48)

Cehennem ehli cehenneme düşünce;

فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ

(الشعراء: 100 - 101)

(*Femâ lenâ min şâfiîn. Ve lâ sadîkın hamîm.*)

“Eyvah, bizim hiç şefaatchimiz yok, hiç bir samîmî dostumuz yok... Hiç bir kurtaracak kimsemiz yok!” diyecekleri bildiriliyor bize. (Şuarâ, 26/100-101)

Ahirette insan cehennemlik oldu mu, artık hapı yuttu. Mühim olan, mü'min olmak.

f. Ahirette Fidyeye Kabul Edilmez

(*Ve lâ yû'hazü minhâ adlün*) “Onlardan muadil bir şey de alınmaz.” Yâni, fidye alınmaz.

“—Tamam, benim yerime bu girsin cehenneme, ben kurtulayım...”

Öyle şey yok!

Adl, muadil demek. Tam dengi dengine, adaletli, onun karşısında onun yerini tutabilecek şey demek. Peygamber SAS Efendimiz'e, “Bu adl ne demek?” deyince, Peygamber SAS Hazretleri buyurmuş ki:²

الْعَدْلُ الْفِدْيَةُ

² İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.I, s.377, no:397; Ümeyye ibn-i Yezid eş- Şâmî RA'dan. Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.266, no:1312; el-Evzaî Rh.A'ten. Taberî, *Tefsir*, c.I, s.304, Bakara 2/48.

(*El-adlû el-fidyetü*) “Adl, fidyedir.” Yâni, adam cehenneme girecek, dese ki:

“—Tamam, benim yerime bir başkasını getirsem, o girse, olur mu?..”

Olmaz! Fidyeye olarak kimse kabul edilmez. Bu hususta, pek çok ayet-i kerimeler var. Meselâ, okuyalım:

فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا مَأْوِيَكُمْ النَّارُ هِيَ مَوْلِيَكُمْ

(الحديد: ١٥)

(*Fe'l-yevme lâ yû'hazü minküm fidyetün ve lâ mine'llezîne keferû*) “Bugün sizden ve diğer küfreden, kâfir olan insanlardan fidye alınmaz. (*Me'vâkümün-nâr*) Sizin gidip, barınıp, sokulup, tıklılacağınız yer cehennemdir. (*Hiye mevlâküm*) O sizin varıp gideceğiniz yerdir.” (Hadid, 57/15) diye ayet-i kerimede bildiriliyor.

Yine bir başka ayet-i kerimeyi hatırlayalım, okuyalım:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ
أَحَدِهِمْ مِلءُ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوْ افْتَدَى بِهِ

(آل عمران: ٩١)

(*Inne'llezîne keferû*) “O kimseler ki kâfir oldular.” Yâni, kâfir olanlar demek Türkçe dilbilgisine göre. “Kâfir olanlar, (*ve mâtu ve*

hüm küffârun) ve kâfirler halinde ölenler; yâni imana gelmeden, küfür halinde iken ölenler, ölümü bu şekilde olanlar; (*felen yukbele min ehadihim*) onların bir tanesinden, (*mil'ü'l-ardı zeheben ve levi'ftedâ bihî*) dünya dolusu altını fidye olarak verse, o kadar çok verse bile fidye kabul olunmayacak.” (Al-i İmran, 3/91) Çünkü kâfir olarak öldüler.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا
وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ
الْقِيَامَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

(المائدة: ٣٦)

(*Inne'llezîne keferû*) “O kimseler ki kâfir oldular. (*Lev enne lehüm mâ fi'l-ardı cemîân*) Eğer onların yeryüzünde ne kadar varlık, mülk, servet, zenginlik, maden, altın, gümüş, uranyum vs. en kıymetli şeyden ne varsa hepsi; (*ve mislehû meahû*) bir de o kadar daha olsa, (*li-yeftedû bihî min azâbi yevmi'l-kıyâmeh*) onları kıyamet gününün azabından kendilerini kurtarmak için fidye olarak vermek için uğraşsalar; (*mâ tukubbile minhüm*) onlardan böyle fidyeler kabul olunmayacak. (*Ve lehüm azâbün elîm*) Onlara elem verici, acıklı bir azab var.” (Mâide, 5/36)

Tabii bu ayet-i kerimeleri Allah-u Teâlâ Hazretleri onların dünyasından, hayatlarından misâlleri hatırlasınlar diye beyan buyuruyor.

Çünkü o devirde bir insan, böyle bir güç duruma düştü mü, esir oldu mu, harb oldu mu, darb oldu mu, düşmanın eline düştü mü; o şekillerle kurtulurdu. O kavmin ileri gelenlerinden bir kimse gelir, der ki:

“—Yâ ben bunu tanıyorum, bu falanca kabiledendir. Benim tanıdığım, sevdiğim bir kimsedir. Benim hatırıma bunu affedin!”

“—Tamam.” derlerdi.

Kafasını kesmezlerdi veya salıverirlerdi o adamın hatırına. Veyahut da adam derdi ki:

“—Yâ ben size benim yerime bir şey vereyim; adl, muâdil bir şey vereyim, beni salıverin!”

“—Tamam.” derlerdi.

İşte artık adamın kıymetine göre, asâletine göre, mevkiine, rütbesine göre ne verecekse verirdi. Esâretten kendini kurtarırdı. O devrin uygulamaları öyle...

Yâni, böyle bir şeyler ummayın! Allah'ın azabı böyle değildir. Ahiretin hesabı böyle değildir. Cenâb-ı Mevlâ bu dünyada yaptıklarınızı burnunuzdan getirir. Kahrına, gazabına uğrarsınız. Sizi ondan hiç bir şey kurtaramaz. Fidyeye de bahis konusu değil, şefaata da bahis konusu değil. Siz, peygamberlerden meded umuyorsanız veyahut fidyeye kurtulmak gibi bir şeyler düşünüyorsanız; böyle bir şey olmaz.

(*Ve lâ hüm yunsarûn*) “O kimseler, yâni cehennemi hak etmiş olan kimseler, herhangi bir kimsenin yardımına da mazhar olamaz.”

Tabii, onlar yardımını kimlerden umuyorlardı?.. Bir kere müşrikler tapındıkları putlardan umuyorlardı. Tabii onlar ve tapındıkları putlar, hepsi cehenneme girecek ve hiç birisi ötekisine yardım edemeyecek. Ve onlara denilecek ki:

مَا لَكُمْ لَا تَنَاصِرُونَ

(الصافات: ٢٥)

(*Mâ leküm lâ tenâsarûn*) “Ne oluyor, hani hiç birbirinize faydanız olmuyor, yardımlaşamıyorsunuz? Hani, yardımlaşmanız yok?” (Sâffât, 37/25) denilecek.

Çünkü hepsi, yâni taptıkları da, tapınanlar da, hepsi aciz yaratıklar. Aciz yaratığa tapan, ondan meded uman, ahirette ondan bir yardım da alamayacak, göremeyecek. O gün, sadece ve sadece Cenâb-ı Mevlâ'nın hükmü geçerli... Onun kahrına uğradığı zaman, onun hükmüne göre, onlar azaba uğrayacaklar.

Dünyada meselâ ne olur?.. Hatır, gönül olur; bir. O yok... Rüşvet olur. Rüşvet de yok... Şefaât olur. Şefaât de yok... Yardım olur; kurtarma ameliyesi, kurtarma operasyonu diyorlar. İşte bilmem Amerikalıların uçağı düştü, pilotu kurtardık filân... Orada öyle bir şey yok. Yardımlaşma da olmaz. Allah'ın hükmünün karşısına çıkacak bir başka hüküm sahibi de yok. Onun hükmüne itiraz edecek herhangi bir kimse de yok. O zaman işte ettiklerinin cezasını çekerler.

Onu hatırlatıyor Cenâb-ı Rabbü'l-izzet. Diyor ki:

“—O günden sakının ki, hiç kimsenin kimseye o gün faydası olmayacak. O kimse için, kâfirler için şefaât kabul olunmayacak. Fidyeye vermek bahis konusu olmayacak. Herhangi bir yerden bir yardım gelmesi bahis konusu olmayacak. Kahra uğrayacaklar, cehenneme atılacaklar. İşte o günden sakının ey Benî İsrâil!.. Etmeyin, bu inadı bırakın, imana gelin! Mü'min olun, Allah'ın emrini tutun! Allah'ın ahir zaman peygamberi olarak gönderdiği peygamberine tâbî olun! Ona indirdiği Kur'an-ı Kerim'i anlayın, dinleyin, okuyun ve ona göre ayağınızı denk alın!..”

g. Kur'an-ı Kerim'i Okuyun!

Tabii bu ayet-i kerimeler, bunlar muhteşem, insanı tüylerini diken diken eden gerçekler. Ben çok kimselerle karşılaştım. Amerikalı, Avrupalı, Avustralyalı... Dünyanın her yerinden pek çok insanlarla karşılaştım ve çoğuna da sordum, benim yanıma gelip, beni ziyaret eden kimselere sordum:

“—Senin müslüman olma sebebin ne?..”

Bunu merak ediyorum çünkü, hangi sebepten müslüman olduklarını, İslâm'ın ilk önce çarpıcı olarak nesini görüp, nesine hayran kalıp imana geldiklerini merak ediyorum.

Kur'an-ı Kerim'i okuyan mü'min oluyor. Bakıyor ki beşer kelâmı değil, bakıyor ki ilâhî kelâm; bakıyor ki ayet-i kerimeler derin meseleleri

çok açık bir şekilde, herkesin anlayacağı bir şekilde zikrediyor; Kur'an'ı okuyan müslüman oluyor. Yâni, benim tanıdığım kimseler böyle.

Meselâ, Amerikalı bir profesör var. Almanya'ya gitmiş, orada kitabevinden bir sürü, okumak için kitap almış, Amerika'ya götürmüştü. Biz de seyahate çıktığımız zaman kolumuzu yoracak kadar, çantaya kitap dolduruyoruz. Okuyalım filân diye... Tabii uçakta ve sâirede geniş zaman oluyor; açan, okuyan okuyor.

Amerika'ya gitmiş. Sonra, "Dur bakayım, şu Almanya'dan aldığım kitaplar neyin nesiymiş; şöyle bir bir inceleyeyim!" filân diye, bir gün oturmuş masasına. O kitabı karıştırmış, bu kitabı karıştırmış. Almanya'dan Budizm'e ait kitaplar almış, başka kitaplar almış, romanlar almış vs. Bir de Kur'an almış. Yâni kendisine en karşı, en değişik, en bilmediği konu... "Dur bakayım bu ne imiş?" diye, onu da almış.

Merak çok güzel şey! İnsanoğlu meraktan denizlerin dibini araştırıyor, fezânın derinliklerini araştırıyor, yıldızlara uydu gönderiyor. Oraların esrârını çözmeye çalışıyor. Tabii merak; o da güzel bir şey. Merak, ilmin anahtarı... Yâni, insan merak edince aradığı gerçekleri buluyor.

Kur'an-ı Kerim'i okumaya başlamış. Birinci Fâtîha'sından Bakara Sûresi'ne... Görüyorsunuz, daha Bakara Sûresi'nin 47, 48. ayetlerindeyiz. Ne kadar derin konularla karşılaştık. Ne kadar mühim hakikatleri okuduk, dinledik, el-hamdü lillâh.

Kur'an-ı Kerim hazine; bitmez tükenmez hazine, ilim irfan hazinesi... Herkese hitab ediyor, herkesi şefkatle kucaklıyor, herkesi cennete çağırıyor. Herkesi cehennemden koruyor. Kur'an-ı Kerim'in hâli, manzarası bu.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizlerin, sizlerin gönlüne; evlatlarımızın, çocuklarımızın gönlüne Kur'an sevgisini aşılansın, bahş eylesin, ihsan eylesin, lütfeylesin... Bu merakı bize de versin, yâni Amerikalıya verdiği gibi... Amerikalı Kur'an'ı okumuş müslüman olmuş. Doğrudan doğruya; hiç böyle hocanın nasihati, medhetmesi, pohpohlaması, "Bak İslâm güzeldir, ötekisi kötüdür, onu bırak buraya gel!" filân demesi olmadan. Adam başka dinde, başka medeniyet içinde, başka akılla, başka zevkle yetişmiş.

Yetişme çok mühim... Ben yetişmeyi çok önemli görüyorum. Şimdi bu Sırpların katliamına bakıyorum. Bu Çetniklerin Arnavutları insafsızca öldürmelerine... Yâni, bir insan nasıl bu kadar gaddar olabiliyor?.. Biz oraları fethettiğimiz zaman, nasıl muamele ettik? Bunlar fırsatı bulunca, böyle masum çocukların, silahsız insanların üstüne nasıl böyle canavarlıklar yapabiliyorlar? Bu nasıl mantık, bu nasıl vicdan?.. Eğitim... Onları papazlar, onların yöneticileri kinle yetiştiriyor. İşte Kosova Harbi'yle, bilmem Sultan Murad düşmanlığıyla yetiştiriyorlar.

Biz yapmamışız, biz kitaplardan çıkarmışız.. Yunanlı komşularımız darılmasın diye, İstanbul'un beş yüzüncü fetih yıldönümünü kutlayamamıştık. Ben hatırlıyorum; halk kutlamak istemişti, devlet engel olmaya çalışmıştı.

Halbuki bu Avustralya'da, meselâ ben bu geçtiğimiz 20 Nisan'da Anzak gününü gördüm. Yâni, Gelibolu'ya gelip de bizimle çarpıştıkları zaman... Günlerce, bir iki gün önceden, bir iki gün sonrasına, böyle televizyonlar harıl harıl bu Gelibolu'yu anlattı. Göğsünde on tane, yirmi tane madalya olan ihtiyar insanlar resmî geçitlerle geçtiler. İşte Vietnam'da çarpışmışlar, bilmem Filistin'de çarpışmışlar, Libya'da çarpışmışlar, Arnavutluk'ta çarpışmışlar, Gelibolu'da çarpışmışlar... Alaylar, bayraklar geçti, geçti... Nasıl heyecan! Çocuklara nasıl bir böyle tarih şuuru veriyorlar!..

Ben çok üzülüyorum. Bizim o tarihî mefâhirimiz, güzelliklerimiz, medeniyetimiz, insaniyetimiz bilinmiyor. Biz fethettiğimiz yerdeki insanlara dokunmamışız ki, yedi asır sonra kalkıp bizi öldürmeye kalkıyorlar. Halbuki biz onları öldürseydik, hiç kimse kalmayacaktı. Yâni, onların kiliselerine dokunmadık, işlerine dokunmadık, eşlerine dokunmadık, tarlalarına dokunmadık. Sadece asayiş getirdik, yönetime sahip olduk. Tebliğ ettik; inanan inandı, inanmayan inanmadı. Yâni İslâm çok güzel!.. Allah, İslâm'ı sevdirsin, Kur'an'ı okumayı anlamayı nasib etsin...

Amerikalı müslüman oluyor, Kanadalı müslüman oluyor, Japon müslüman oluyor, Fransız profesör müslüman oluyor. Amerikalı profesör müslüman oluyor. Bizim, şehidlerin torunu olan, müftüzâde, müftü torunu olan, icabında şeyh torunu olan insanlar, bakıyorum İslâm'dan haberi yok...

Bakıyorum, meşhur kimseler; babalarını, dedelerini araştırıyorum. Çoğunu sorarım; "Bu kimin nesi?" diye sorarım, soruyorum. Vah vah vah!.. O kadar yanlış fikirlere sahip ki, o kadar zavallı ki, o kadar çağdışı ki, dünyadan o kadar habersiz ki... Ne Avrupa'yı biliyor, ne Amerika'yı biliyor, ne Avustralya'yı biliyor, ne Fransa'yı, Almanya'yı biliyor... Ne onların bize karşı duygularından haberi var, ne kendi halklarına karşı hizmetlerinden haberi var...

Ben hatırlıyorum, Ankara'da bizim ana caddeden, 62'li, 63'lü yıllarda benim oturduğum Keçiören Kalaba Mahallesi'nde otobüsler çamurlu yollardan giderdi. Burada orman yolları bile asfalt... Avustralya'nın nüfusu 18-20 milyon. Türkiye'nin on misli büyüklüğünde ülke. Her tarafını asfaltlamışlar, çalışmışlar, hizmet etmişler. Demiryolları yapmışlar. Kuzeydeki şehirlere gittim, bölgelere gittim; tarlaların arasına, şeker kamışları mahsullerini taşımak için küçük demiryolu hatları döşemişler. Gergef gibi işlemişler. Her tarafta çalışmışlar.

Geçen gün *Goldcoast*, altın sahil dediğimiz yerleri gezdik. Yâni, bataklıkları nasıl harika yerleşme yerleri yapmışlar, nasıl gökdelenler yapmışlar. Uzaktan manzaraya baktık, “Burası neresi, Amerika mı? Karşımızdaki manzara Manhattın’a benziyor” filân dedik. Manhattın adası New York’ta...

Çalışmışlar yâni... Bizden on defa daha büyük bir kıtayı bizim dörtte birimiz kadar olan bir insanla, başarıyla işlemişler, mâmur hale getirmişler. Bizim yöneticilerimiz, bizim devletimizin insanları, koca bir yedi asırdır hakim olduğumuz topraklarda yolları yapmamışlar... Köprüler perişan, hizmetler aksıyor, rüşvet, gayr-i meşrû işler... vs.

Allah yardımcımız olsun... Allah, Kur’an’a dönmeyi, imana gelmeyi, Allah’ın rızasına uygun kâmil insan olmayı ve öyle yaşayıp, rızasına uygun işler yapıp, insanlığa hizmet edip, boş şeylerle uğraşmayıp, yanlış yollara sapmayıp, güzel işlerle meşgul olup, Allah’ın huzuruna sevdiği, razı olduğu kul olarak varmayı nasib etsin...

Bakıyorum, şehidlerin torunları cehenneme doludizgin gidiyor. Yâni tutturdukları yol itibariyle küfür yolu. Allah’ın ayetlerine karşı, Kur’an’ına karşı, peygamberine karşı, dinine karşı... Yâni, senin beğendiğin Avrupa’yı git de gör! Biz gördük işte... Yâni sen, elindeki cevherin kadrini, kıymetini bilmiyorsun. Allah uyanıklık nasib etsin...

Bize de tabii çok görev düşüyor, gâfilleri uyarmak; bilmeyenlere, cahillere öğretmek, bilgilendirmek, bilgi vermek; şaşırانları doğru yola çekmek görevi düşüyor. Bu hususta çok çalışmak lâzım!..

i. Basın ve Yayının Önemi

Ben şimdi sohbetimi bitirirken, yine tabii işi getireceğim radyoya, televizyona, gazeteye, dergiye... Şimdi yüreğimiz yaralı, dergilerimizi çıkartamıyoruz. Neden?.. “Gazetemiz çıksın, çünkü o günlük, daha çok acil hizmet götürüyor; gazetemiz sağlıklı olsun!” diye. Hepsini birden götürecek mâlî imkân olmadığından, gazeteye yönelmişiz. Dergilerimiz çıkmıyor.

Buradan bir kardeşimiz rüyada görmüş. Hocamız Mehmed Zâhid Kotku Rahmetu’llâhi Aleyh’i üzgün görmüş.

“—Efendim, nedir üzüntünüzün sebebi?” deyince; “—Dergilerimiz çıkmıyor.” demiş.

Şimdi benim yüreğim parçalanıyor. Söylüyorum: “—Dergileri de çıkartalım, çıkartın, bir gayret gösterin!”

“—Hocam, gazetenin bin bir türlü sorunu var. Geziyoruz, anlatmaya çalışıyoruz. Arkadaşlar vaad ediyor, vaadini tutmuyor. Söz verip dönüyor, desteklemiyor.” diyorlar.

Halbuki gazete çok önemli, fevkalâde önemli! Radyo çok önemli, televizyon çok önemli!..

Şimdi benim bu konuşmam sizin kulağınıza gidiyor; internetten dünyaya yayılıyor, bütün bilgisayar sahibi kardeşlerim sesimle bu ayet-i kerimeleri duyuyorlar. Amerika’da, Avustralya’da, Avrupa’da; telefon açıyorlar konuşuyoruz. Yâni dünya küçülüyor. Dünyaya yayılıyorsunuz veya siz genişliyorsunuz. Sesinizi duyuruyorsunuz. Allah’ın ahkâmını duyuruyorsunuz.

Bu radyonun, bu televizyonun çok büyük hizmetivar.

Televizyon gözünüzün önünde gerçekleri gösteriyor. Soruyorum: “—Bizim televizyondan ne haber?”

“—Hocam, işte bir-iki kaset koyuyorlar. İşte sesinizi koyuyorlar. Böyle kasetlerle, iki üç adamla işi götürmeğe çalışıyoruz.” diyorlar.

Yüreğim parçalanıyor, kırılıyorum, üzülüyorum. Yâni müesseseyi kurmuşuz, müessese faaliyet yapmıyor.

Halbuki, emperyalistler bir ülkeye girdikleri zaman, o ülkeyi idare etmek için, halkını iknâ etmek için, şaşkırtmak için, sömürmek için önce basına hakim oluyorlar. Radyosu, gazetesi, televizyonu ele geçiriliyor; oradan halka yanlış bilgiler veriliyor. Ondan sonra, özellikle halkı bozmak için, *pornografi* dediğimiz müstehcen neşriyat ile başlıyor.

Bu Arnavutluk’u anlattı kardeşlerim geçenlerde. Arnavutluk’a ilkönce falanca şirket gitmiş. İlk defa onlar başlamış müstehcen

neşriyat yapmaya... Çirkin, açık saçık resimler, halkı raydan çıkartacak, gençleri saptıracak şeyler yayınlamışlar. Ondan sonra harp darp gelmiş. Yâni, bozmak için önce ön çalışmacılar gidiyor, ondan sonra arkası geliyor.

Bunların hepsinin çaresi çalışmak. Çalışmanın aracı da alet; yâni araç kullanmak, cihaz kullanmak. Bu cihazların en güzelleri de işte bu bizim radyomuz, televizyonumuz, dergimiz, derneklerimiz, gazetemiz... Bunların hepsinin yaşaması lâzım! Yâni bir uçak, bir jet uçağı, bir Avacs uçağı parası ile, biz bütün İslâm Alemleri'ne hitab eden her türlü neşriyatı yaparız. Başkaları uçaklar yapıyor, savunmak için, korunmak için, düşmanını tepelemek için büyük masraflar yapıyor, büyük teşkilatlar kuruyor. Biz çağın en önemli, su kadar, hava kadar gerekli olan cihazlarını kurmuşuz, el-hamdü lillâh; yaşatmak için gerekli desteğı, gayreti göstermiyoruz.

Bizim öyle başka yerden bağlantımız yok, gizli kaynaklardan desteğimiz yok. Hattâ, doğruyu söylediğın zaman dokuz köyden kovuluyorsun. Tedbir de gerekiyor. Diyorlar ki:

“—Hocam, işte el-hamdü lillâh, kardeşlerimizin sayısı şu kadar yüz bin, bu kadar milyon...”

Ama kardeşliğın icabı, kardeşçe iş birliğidir, çalışmadır, yardımdır, gayrettir, katılımdır. Yâni canlı bir toplum, canlı bir vücut gibidir.

Müslümanlar bir vücut gibidir, birbirlerinin âzâsı gibidir. Kimisi el olur, kimisi göz olur, kimisi kulak olur, kimisi kalb olur, kimisi dudak olur... Kimisi söyler, kimisi görür, kimisi dinler, kimisi yapar, kimisi koşar... Yâni, herkesin bir görevi var. Göreve herkesin koşması lâzım!..

Millet yazlıklara gitmesini biliyor, yılbaşı kutlamasını biliyor, sigara içmesini biliyor, sigaraya o kadar para harcamasını biliyor... Hocamız her zaman söylerdi:

“—Sigara içenler tevbekâr olsalar, sigara içmeseler de, şu sigara paralarını fabrikalara yatırsak; ne yaparız?” diye bir hesap yapıyorduk.

Günde kaç tane fabrika kuruluyordu. Böyle olsa, ne işsizlik kalır, ne yoksulluk kalır. Ama havaya sigarayı savuruyoruz da, İslâm’a hizmette geri kalıyoruz. Ondan sonra da başımıza gelenlerden ah vah ediyoruz, kâr etmiyor.

Şimdi bu Arnavutluk’un başına gelenler, Bosna’nın başına gelenler, hatta daha gerilere gidelim Osmanlı’nın başına gelenler neden? Hep bu anlattığım şeylerden; bilgisizlikten, gayretsizlikten, aletsizlikten, cihazsızlıktan, çağın icabı olan hamleleri yapmamaktan, yapılan hamleleri desteklememekten kaynaklanıyor.

O Devlet-i Aliyye-yi Osmaniye’nin çöküşü ondan, İslâm Alemi’nin perişanlığından, birbirine düşman olmasından. Şerif Hüseyin ayrı devlet kurmuş, Osmanlı’dan kopmuş.

“İşte bilmem Osmanlı halifesi şöyle yapıyor da, böyle yapıyor da...” kusurlarını sıralayarak. Ondan sonra da çölden İbn-i Suud gelmiş, onları haklamış. Yâni, kısa bir zaman içinde, yaptığının faydasını görememiş.

Seyfi Say’ın yazısını okudum geçen gün: Çok sevdiğimiz bir İslâmcı yazar, başka bir İslâmcı yazara söz söylerken tarikata, tasavvufa çatmış. Tarikat, tasavvuf bizim tarihimizin, iliğimizin içinde... Ta Orta Asya’dan başlıyor... Yâni bizi biz yapan, ayrı bir üstün, zarif, merhametli medeniyetin ruhu, esrârı tasavvuf... Tasavvufu sanki yabancılar gibi kötüleyici cümleler kullanmış. Seyfi Say da ona –Allah razı olsun, ağzına sağlık– bir cevap vermiş.

Üzüldüm. Yâni, müslüman müslümanla uğraşıyor; radikal, tasavvufuyla uğraşıyor. Bilmem neci, bilmem neciyle uğraşıyor. Atı alan da Üsküdar’ı çoktan geçmiş oluyor, oradan da öteye gitmeye başlamış oluyor. Berikiler burada birbirleriyle uğraşırken.

Bizim ilkokulda bir kitabımız vardı, okuma kitabı. Orada, “İki keçi bir gün pek dar, bir köprüde buluştular, vuruştular...” filân diye böyle şiir şeklinde anlatılıyordu. “Önce ben geçeceğim, önce sen geçeceksin...” filân diye birbirleriyle tolaşmaya başladılar. En sonunda ikisi de suya düşüp boğuldular, cezalarını buldular.” diyor. Bu gafletin alâmetidir.

Şimdi ben yurtdışına bakıyorum. Başka ülkelere bakıyorum, ülkelerin içine bakıyorum. Bu asır, önümüzdeki asır birlik asrı.

“Tek bir dünya, tek bir aile...” diye yayınlar yapıyorlar burada. Yâni, bütün insanlığı birleştireceğiz filân diyerek.

Tabii insanlığı birleştirirken, istemediklerini de öldürüp, ezip, yok edip, ondan sonra tek bir şey yapmak için uğraşiyor, tabii güçlü devletler. O da işin ayrı tarafı. Çünkü güçsüzler birleşmiyor. Peygamber SAS bir hadis-i şerifinde:³

يَأْتِي عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ تُقْتَلُ فِيهِ الْعُلَمَاءُ كَمَا

تُقْتَلُ الْكِلَابُ فَيَأْتِيَتْ

الْعُلَمَاءُ قِي ذَلِكَ الزَّمَانِ تُجَامِعُوا

(الديلمى عن ابن عباس)

RE. 503/12 (*Ye'ti ale'n-nâsi zemânün tuktelü fîhi'l-ulemâü kemâ tuktelü'l-kilâb, feyâleyte'l-ulemâü fî zâlike'z-zemâni tucâmiü.*) “Ahir zamanda alimleri sokaklarda sürükleyecekler, [köpek öldürür gibi] öldürecekler. Keşke o zamanın alimleri birleşselerdi.” buyuruyor.

³ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.439, no:8671; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.284, no:31182.

Efendimiz'in tavsiyesi böyle ama, bizim yazarlarımızın, alimlerimizin, fâzıllarımızın işi de birbirleriyle çekişmek.

Allah-u Teâlâ Hazretleri nevm-i gafletten îkâz eylesin... Sevdiği kul olmayı nasib eylesin... Cennetiyle, cemâliyle cümlemizi müşerref eylesin... Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler, *es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!*..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

04. 05. 1999 - AVUSTRALYA

[Bütün TEFSİR DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

